

Sygn. akt IV CNP 66/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 lipca 2011 r.,
w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko M. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 lutego 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód J. J. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 lipca 2011 r., w którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 19 stycznia 2011 r. Wyrokiem tym Sąd Rejonowy oddalił powództwo powoda o zadośćuczynienie za krzywdę wywołaną naruszeniem dóbr osobistych.

W skardze wskazano przepisy, które – zdaniem skarżącego – zostały naruszone w zaskarżonym wyroku. Skarżący wskazał na to, że wzruszenie kwestionowanego wyroku nie jest już możliwe przy pomocy innych środków prawnych, a ponadto została mu wyrządzona tym wyrokiem szkoda w postaci „należnego mu zasadnie zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł”.

Z ostrożności procesowej jako podstawę prawną skargi wskazywano także art. 424¹ § 2 k.p.c. (s. 9 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (art. 424¹ § 1 k.p.c.) jest szczególnym środkiem zaskarżenia, którego dopuszczalność uzależniona jest od spełnienia przesłanek określonych w art. 424⁵ k.p.c. Jednym z zasadniczych wymogów tej skargi stanowi „uprawdopodobnienie wyrządzonej szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy”. W orzecnictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano to, w jaki sposób omawiane wymaganie miałyby być spełnione (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., III CNP 44/10, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, nie publ.). W tym ostatnim postanowieniu wyjaśniono, że szkodą w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może być także szkoda niemajątkowa (krzywda), przy czym w takiej sytuacji skarżący – w ramach przesłanki przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. - powinien wykazać rodzaj, wysokość i czas powstania szkody niemajątkowej oraz wykazać, że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, powołać lub przedstawić dowody albo inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie w tym przedmiocie. Wymagania takiego na pewno nie spełnia ogólne twierdzenie powoda, że „przez wydanie przez

Sąd Okręgowy (wyroku) z dnia 29 lipca 2011 r. (...) została powodowi wyrządzona szkoda w postaci utraty należnego mu zasadnie zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł”. To samo dotyczy wyводу zamieszczonego w pkt. IV skargi (s. 14). Wyrok w sprawie o odszkodowanie (zadośćuczynienie) jest wyrokiem deklaratoryjnym i przy sformułowanej przez prawo podstawie faktycznej żądania nie mógł prowadzić do powstania szkody majątkowej wskazanej na s. 9 skargi (art. 361 § 1 k.p.c.). Należy zaznaczyć, że uprawdopodobnienie szkody (krzywdy) w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powinno nastąpić także w razie wskazywania jako prawnej podstawy skargi art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy odrzucił skargę powoda jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).